

ELS ESPECULADORS ARRUÏNEN LES NOSTRES VIDES

Crònica Roja
Assemblea de Joves de Manresa

L'habitatge és una necessitat social i les reivindicacions per la millora en les seves condicions han estat presents en la història dels moviments socials del segle XX i el què portem de XXI.

Avui en dia, l'habitatge el tenim tan arrelat a les nostres vides que la seva estabilitat es fa imprescindible pel nostre benestar emocional.

I és que a l'habitatge, 'a casa', és on hi passes gran part del teu temps; dormint, menjant, estudiant, a vegades treballant, entretenint-hi, descansant... Se suposa que és un lloc on saps que sempre t'hi pots aixoplugar, on tu en decideixes l'organització, l'ús.

En alguns casos hi has viscut des de petita, o hi has vist créixer els teus fills, o morir-hi els teus avis, els teus pares...

Tan si hi estàs de lloguer, de compra o fins i tot si l'estàs okupant, te la sents teva. Tan si hi vius sola, o amb companyes, o amb la família, hi ha moltes possibilitats que se't creï un sentiment de lligam molt fort amb aquesta.

Així, quan abandones 'casa teva', no ho fas d'una manera insensible, indiferent. La pots abandonar perquè has trobat un habitatge més atractiu, o perquè no ha funcionat la convivència en el cas d'un habitatge compartit, o perquè t'has volgut emancipar en el cas de l'habitatge familiar...

Però la situació canvia, els sentiments canvien, quan es tracta d'abandonar 'casa teva' en contra de la teva voluntat. I més, quan els motius pels quals te'n treuen son merament especulatius. Quan t'estan traient de l'espai que et dóna l'aixopluc, la seguretat, el descans, per qüestió de negocis, d'enriquiment monetari.

Tan si estàs de lloguer, com si l'has comprat o okupat, la tranquil·litat que et proporciona el teu habitatge es pot trencar en qualsevol moment.

Estant-hi de lloguer pot ser que la propietària canviï de plans i decideixi vendre l'edifici, o pujar el lloguer a uns preus que no pots assumir. Mentre l'habitatge serveixi per fer negoci no hi ha contracte on el sentit humà s'imposi al sentit del diner.

Estant-hi de compra pot ser que siguis expropiat a causa d'un nou pla urbanístic. Des de l'administració poden decretar que una carretera passarà per sobre de casa teva, o un pantà, o simplement que per raons d'imatge (camuflades entre

interessos especulatius de constructores, polítics i immobiliàries) t'han d'enderrocar la casa per a construir-hi pisos d'alt nivell.

I és clar, en el cas de que visquis okupant un habitatge que feia anys que estava abandonat i degradat, el qual has rehabilitat, arribi el moment en que el propietari hi vulgui fer el negoci, o simplement que aquest prefereixi continuar tenint-lo buit, i els Mossos d'Esquadra, la Policia Nacional, o fins i tot mercenaris del mateix propietari te'n treguin per la força.

És en cadascun d'aquests tres casos quan el dret 'constitucional' a l'habitatge s'esvaeix per donar lloc al dret 'neoliberal' de l'especulació urbanística.

I és que des de l'adquisició fins al manteniment d'un habitatge, en qualitat de compra, lloguer o okupat, ens trobem davant d'incoherències i incompatibilitats socials vàries.

L'Estat, que hauria de garantir el dret a l'habitatge digne, ha deixat en mans del mercat immobiliari privat la gestió dels immobles. El resultat? De la necessitat, del dret, se n'ha fet un negoci on l'especulació immobiliària és qui en marca els preus i les condicions.

Als Països Catalans la despesa de l'habitatge suposa més de la meitat del sou i a Manresa els números marquen que, de mitjana, el metre quadrat ha passat de 674€ el 1996 a 1520€ al 2003.

Aquests números no són gens esperançadors per les joves catalanes amb inquietuds emancipadores, les quals, abans de lluitar per mantenir el nostre habitatge, ho hem de fer per obtenir-lo.

La problemàtica està servida. I com a tal, és focus de ràbia i de protesta d'aquelles persones que no es queden passives davant una injustícia, enfrontant l'interès del benestar social a l'interès lucratiu dels especuladors que controlen el negoci del mercat immobiliari.

Així, encara que sembli que ho tinguin tot controlat, que l'aliança entre polítics, bancs, constructores i immobiliàries no tingui fre, hi ha una cosa que sempre se'ls pot escapar de les mans. I és que en cada cas d'injustícia (ja sigui en forma de 'mobbing', d'expropiació o de desallotjament) es genera ràbia. Una ràbia que en alguns casos pot quedar-se interioritzada dins la persona, amb el resultat de depressions, malestar, suïcidis. Però que en d'altres casos pot ser canalitzada, pot ser expressada, alimentant la protesta, alimentant la lluita per un habitatge digne, amb la raó de la força, amb la força de la raó.